

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Complectitvr Mysteria Diuinitatis, Trinitatis, & perfectionum Dei: ac
de beneficiis eius in homines, naturalibus & supernaturalibus

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Med. 6. De summa bonitate & sa[n]ctitate Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38214)

replenderet; ita ut singula opera, sint suo modo vnum, & plura, & complectantur multos spiritus & effectus Dei. nā si oro, aut ieiuno, aut Eleemosinā facio, hoc opus potest habere adiunctos affectus amoris Dei, fiduciæ, obedientiæ, humilitatis, timoris filialis, & alios similes. Et hac fortè de causa Christus Dominus noster, intentionem vocavit oculum; & eius opus, corpus; significans, quod sicut corpus habet multa membra & partes; ita singula opera, varia debent habere virtutum exercitia, omnia verò directā oculo simplicissimo puræ intentionis, ad gloriam solius Dei.

MEDITATIO VI.
DE SVMMA DEI BONITATE ac sanctitate.

S. Thom. 1.
2. q. 6.

a Gen. 1. 31.

PLEX est bonitatis modus in creaturis: nam altera est naturalis, in eo posita, ut omnes partes habeat, quæ iuxta naturam suam continentur: quamobrem causa dicit de illis scriptura, *Adiudicavit Deus cuncta quæ fecerat, & erant valde bona: Altera est bonitas moralis, propria creaturarum intellectualium; quæ cōsistit in exercitio omnium virtutum. & exercitationis, earum, quæ*

lis conueniunt, iuxta singularem vitæ rationem: quæ bonitas alio nomine appellatur sanctitas, & quamuis in creaturis separata esse possint istæ bonitates, vt prima sit absque secunda, quia hæc dependet à libero arbitrio: in Deo tamen sunt simul, quia æquè naturalis est ei secunda atque prima, licet liberè exerceat actus prioris erga creaturas. Quare vtramque complectetur hæc Meditatio, ijs præmissis, quæ in proxima sunt dicta.

PUNCTVM I.

P R I M V M considerandum, Deum Dominum nostrum esse infinite bonum: summamque eius bonitatem in tribus consistere.

P R I M V M, quòd ita in se claudat omnes gradus & rationes bonitatis, quæ in creaturis inueniuntur: vt nullam vel imaginari possimus bonitatem, quæ in Deo non sit infinite excellentior. Quamobrem Moyse à Deo petenti: *a ostende mihi gloriam tuam, respondit Deus: ego ostendam tibi omne bonum: significans se esse omne bonum; & in se claudere quidquid bonum est.*

I.

a Exod. 33. 19.

II.

S E C V N D V M, in quo Dei bonitas consistit, est, quod totam illam bonitatem habeat ipse Deus ita in sua ipsius essentia; vt neque ab alio illam participet, neque diuinæ ipsius naturæ adiecta sit, aut ita adiectitia, vt apponi & auferri possit, sicut in nobis; sed æquè illi naturale sic bonum esse, ac sanctum; atque esse Deum.

b Marc. 10.
18.
Luc. 18. 19.

Deum. Quam ob causam Christus ipse Dominus b *cuidam Principi dicenti: Magister bone,* (existimanti IESVM esse purum hominem) *respondit: quid me dicis bonū?* NEMO BONVS NISI SOLVS DEVS: Nam solus Deus est ipsamet bonitas per suam essentiam.

III.

TERTIVM, in quo Dei bonitas consistit, est, quod eius bonitas & sanctitas omnium creaturarum, rerum, & quæ creari possunt, bonitate adeo excellat, ut eius comparatione nec nomen bonarum illæ mereantur: nam earum bonitas cum Dei bonitate comparata, est atque si non esset: & ob hanc etiam causam, idem Christus Dominus dixit eidem Principi: (teste S. Matthæo) nullum esse bonum, nisi solum Deum, & quod *c vnus est bonus Deus.* Eodem quoque sensu Samuelis mater dixit: *d non est sanctus vt est Dominus: nec est alius extra te:* quasi diceret, non est alius qui vocari possit Sanctus, sicut Deus: quia ille solus implet nomen sanctitatis.

c Matt. 19.
17.
d 1. Reg. 2. 2

HINC deducitur fundamentum veræ ac profundæ humilitatis, quam habent sancti in conspectu Dei: Quæ humilitas innititur duabus his rebus postremis: Nam omnis hominis Sanctitas, est adiecta ipsorum naturæ, ac de se mutabilis; & comparata ad sanctitatem Dei, est quasi nihil. Et ita quidam amicus Iob, conferens Angelos cum Deo, e *ecce, inquit, inter sanctos eius, nemo immutabilis, & cæli non sunt mundi in conspectu eius.* O Deus sanctissime qui per excellentiam vocaris f *sanctus sanctus*

e Iob 15. 15.
e 4. 18.
f Dan. 9. 24

rum, eo quod principium sis, exemplar, & finis totius sanctitatis, animo exulto, ob summam quam habes bonitatem & sanctitatem, cum infinita in ea firmitate & stabilitate. Confiteor, Domine, me sanctitatem nullam, nisi tu dederis, habere posse; nec in ea persistere, nisi tu conseruaueris: & quamuis plurimam mihi largiaris, ea tamen comparatione tua, ad eum erit exigua, ut faciem meam velans, pro pudore clamet, sicut Seraphini, *g Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus exercituum: g Isa. 6. 3.* Ter enim sanctus es, ob tres excellentias sanctitatis, quam habes: propter quam supplico, facias me in profunda hac humilitate fundari, ut sim dignus qui ad altissimam sanctitatem ascendam.

PUNCTVM II.

DEDUCENDO quæ diximus ad magis particularia, secundò perpendam infinitas Dei Domini nostri virtutes, ob quas est ille infinitè bonus, & sanctus; quarum aliquas excellentias expendam.

PRIMA, quòd Deus Dominus noster, cum infinita eminentia habet omnes virtutes, quæ in sanctis sunt diuisæ siue hominibus, siue Angelis, idque sine imperfectionibus & limitationibus, quas in ipsis habent. Habet itaque infinitam prudentiam, iustitiam, fortitudinem, temperantiam; infinitam charitatem, liberalitatem, & misericordiam;

infi-

Virtutes
Dei exempla-
plares.

I.

a Exod. 33.

19.

b Psal. 23.

10. & 45. 8.

& 79. 5.

S. Thom. 2.

2. 5. 65. 4. 1.

infinitam mansuetudinem, clementiam, patientiam, & omnes reliquas, ita ut nulla illi desit earum, quæ non supponant imperfectiorem aliquam in subiecto, in quo sunt. Ac propterea ore pleno appellatur a *omne bonum*, & *Deus*, & *b Dominus virtutum*; in quo scilicet non vna & altera, sed omnes omnino virtutes sunt; quia omnes pertinent ad infinitam bonitatem & sanctitatem Dei; & singulæ secum tanquam concatenatas adferunt reliquas, à quibus procedunt. Nam hæ virtutes, cum ad suam perfectionem peruenerunt, quasi annulis inter se sunt colligatæ, sicut sunt in Deo; quem in hoc imitari studebo, contendens non sola vna excellere, sed in omnibus, dicens: *Deus virtutum, fac me tibi similem in omnibus eis.*

II.

SECUNDA excellentia est, quod virtutes Dei Domini nostri, sunt Idea & exemplar quoddam infinitum omnium earum, quæ sunt aut esse possunt in sanctis; quorum virtutes, eo sunt magis aut minus perfectæ, quo magis aut minus diuinas referunt, & illis sunt similes: quæ tamen ad eum sunt infinitæ, ut alius quam ipse Deus, comprehendere illas nequeat. Sed earum tamen immensam magnitudinem seorsim licebit vestigare ex ijs, quæ sunt in sanctis. Ad quam rem iuuerit considerare quatuor genera virtutum, quas verbis grauissimis & maximè spiritualibus proponit S. Thomas. Et ut ab inferioribus incipiamus, primæ virtutes sunt *Politica & Morales*, illorum hominum

1. 2. 9. 61.

4. 5.

num propriæ, qui vitam suam instituunt iuxta dictamen & regulam rationis; & ita suarum passionum impetum moderantur, ut à rationis regula non declinent. *Aliæ* sunt virtutes aspirantium ad similitudinem diuinam, & illam requirentium; qui præstare desiderant, quod Christus Dominus dixit: *e estote perfecti, sicut & Pater vester cælestis perfectus est;* qui virtute *Prudentiæ*, contemnunt res omnes huius seculi, contemplantes diuinas; ad quas omnes cordis sui cogitationes dirigunt; virtute *Temperantiæ*, relinquunt quod appetit corpus, quantum vita ipsa ferre potest, & natura permittit; *Fortitudine*, non terrentur; eò quòd à corpore separentur, aut quòd magis appropinquent ad æterna; *Iustitiæ*, efficiunt, ut anima tota, cum suis potentijs ac sensibus in hac vitæ rationem consentiat.

II.

c. Mat. 5. 48

13

ALIAE sunt virtutes eorum, qui diuinam aliquam similitudinem iam sunt consecuti, quorum *prudentia* solum respicit res diuinas; *Temperantiæ*, non sentit cupiditates terrenas; *Fortitudo*, iam non experitur animi perturbatio; & eorum *Iustitiæ* foedere quodam perpetuæ amicitia, est cum Deo coniuncta, quem pro viribus æmulatur. Quæ virtutes sunt propriæ beatorum, at aliquorum huius vitæ perfectissimorum. Quæ diximus ferè sunt verba S. Thomæ.

III.

//
//
//
//

HINC ascendam ad contemplandas virtutes supremas, quæ exemplares appellantur, & propriæ sunt Dei solius, amulsi, & exemplar

IV.

V I. Part. Medit.

f

plar

*In Cantico
Gloria in
excelsis.*

plar omnium, quas retulimus; sed cum adeo infinito excessu, ut reliquæ omnes, harum comparatione, obscuratæ videantur, & quasi non essent; ut simpliciter Deo dicere possimus, quod ait Ecclesia, *tu solus Sanctus & non est alius extrate*; tu solus prudens, tu solus modestus, tu solus fortis, tu solus iustus, & non est inter Deos, aut inter filios Dei, qui tibi possit æquari, aut de se præsumere. O Domine Deus virtutum, summo exulto gaudio, ob infinitam excellentiam, qua in illis polles; tu es ipsa prudentia, cognoscens quod in te habes; tu, ipsa temperantia, tibi ipsi te conformans; tu, ipsa fortitudo, adhærescens tuæ immutabilitati; tu, ipsa iustitia, seruans tuam æternam legem; tu ipsa charitas, tuam diligens charitatem, & per eam eos etiam, qui eius sum participes. O si mihi daretur, aliquid participare tuarum virtutum, ut illis te glorificarem! O Dulcissime IESU, qui hortatus es: *estote perfecti, sicut Pater vester perfectus est*; & tu ipse, quia homo es, supremam virtutum perfectionem es assecutus, & summam quæ in eisdem esse potest cum Deo similitudinem. Concede mihi, ut eas imiter, quas in tua sacra humanitate exercuisti; ut etiam illas æmuler, quæ relucent in suprema tua diuinitate, Amen.

HINC ergo decet concipere ingenua quædam proposita & desideria, ut non velim esse contentus virtutibus politicis; sed eas quære, in quibus maior est cum Deo similitudo;

& con-

& contendendø omnibus meis viribus eas consequi.

Ex his oritur alia excellentia Dei in his virtutibus; quod scilicet sit principium & causa reliquarum; à quo propterea tanquam à proprio Domino sunt petendæ: ipsius enim est, illas nobis communicare, & easdem conseruare, augere, ac in suis gradibus perficere: ac propterea vocatur *Dominus virtutū*. Quare Deus est Dominus fidei, timoris, & spei; Dominus castitatis, humilitatis, obedientiæ, & charitatis, cum ceteris gratijs ac donis, quæ illam sequuntur. Et gloriatur ipse in hoc, quod sit earum Dominus. Quod ipsum quasi titulum & causam adhibebō, ad has virtutes, & reliqua eius gratiæ dona impetranda, dicēs cum Dauide; *Deus virtutum conuertē nos. & ostende faciem tuam & salui erimus.* O Rex virtutum, illas mihi concede, in quibus regnū tuum consistit; vt per eas in me regnes.

III.

d Psal. 79. 8

CONFICTAM denique canticum laudis Deo Domino nostro, propter eius virtutes, inuitans & prouocans omnes, ad eundem propter illas laudandum: imò & ipsas, vt & ipsæ Deum laudent, dicens cum Dauide: *laudate Dominum in sanctis eius, laudate eum in firmamento virtutis eius: laudate eum in virtutibus eius, laudate eum secundum multitudinem magnitudinis eius. Laudate eum omnes Angeli; & omnes virtutes eius laudate eum,*

d Psal. 150. 1

f 2

laudet

laudet eum eius misericordia; laudet ac glorificet eum ipsa eius sanctitas. Amen.

PUNCTVM III.

TERTIO, consideranda est infinita puritas & sanctitas Dei in omnibus suis operibus, in quibus vtramque illam sanctitatis & iustitiæ partem patefacit, quam Dauid appellat; a *declinare à malo, & facere bonum*; Carere scilicet omni malo, & possidere omne bonum.

a Psal. 36.
27.

I.

NAM primùm ipsæ Dei Domini nostri virtutes, ad eò sunt mundæ, vt sit impossibile, contrarium aliquid admittere, aut defectum: aut quod vel in puncto degeneret ab infinita eius perfectione. Quare in Deum nec vitium, nec peccatum, nec defectus aut imperfectio aliqua cadere potest: Et tam est proprium bonitatis Dei, quòd sit impeccabilis; atque quòd sit Deus. Non est possibile illum peccare ex ignorantia boni: quia nouit omnia; neque ex obliuione, aut inaduertentia, quia omnium est memor; non ex imbecillitate: quia omnia potest; non ex perturbatione, quæ illum abripiat: quia omnia præuenit; non ex timore: quia neminem timer; non ex malitia: quia ipse est summa bonitas & regula prima, à qua discedere non potest. Quare impossibile est, in Deum cadere mendacium, infidelitatem, dolum, fraudem, impatientiam, tyrannidem,

videm, aut aliud peccatum, aut eius umbram, quia *b mundi sunt oculi eius, ne videant malum; & respicere ad iniquitatem non possint, eam videlicet approbantes.*

b Habac. 1. 13.

HINC fit, ut non solum Deus per se peccare non possit; sed neque esse causa, quod alij peccent; eos videlicet ad id mouens aut inclinans: hoc enim alienum est ab infinita eius puritate; essetque ipse sibi contrarius, & ordini infinitae suae sapientiae ac bonitatis. Fit item, quod quamuis Deus suscipere possit naturam humanam, omnibus huius vitae poenis subiectam; non est tamen possibile, eam accipere subiectam peccato.

II.

S. Thom. 1. p. 9. q. 49. a. 3. & 1. 2. q. 79 a. 1.

S. Thom. 3. p. 9. q. 15. a. 1.

Ex quo concludo, quod infinita Dei bonitas & sanctitas resplendat in puritate & sanctitate operum eius, & quod eius virtutes non sint in eo otiosae; sed, quodcumque ille operatur, manifestari eas in ipsis eius operibus; id eoque dixisse Dauidem: *c fidelis Dominus in omnibus verbis suis: & iustus in omnibus vijs suis: & sanctus in omnibus operibus suis.* Et hoc vltimum bis repetit; in quo vult, ut homines strenue ipsum imitentur: ideoque populo suo dixit: *d nolite contemnere animas vestras, nec tangatis quidquam ex quo immundi sitis; d sed sancti estote: quia ego sanctus sum.* & eisdem verbis exhortatur S. Petrus omnes fideles, ut *e in omni conuersatione sint sancti.* O Deus sanctissime, qui sola tua bonitate nos *f elegisti, ut essemus sancti: & immaculati in conspectu tuo; fac me talem esse, ut omni culpa reiecta, virtute omni,* & sau-

III.

c Psal. 144. 13. 17.

d Leuit. 11. 43. d & 19. 2.

e 1. Petr. 1. 16.

f Ephef. 1. 4.

g *Isaia. 6. 6.*

ctitate exorner. O cœlestes Seraphini, qui Deum vestrum, nomine Sancti, quo ipse tantoperè delectatur, laudauistis; venite ex isto cœlo, & g calculo siue pruna amoris purificate labia mea, sicut Isaia, & simul cor meum, vt sim totus purus ac sanctus in conspectu Domini mei.

h *Deut. 18.*

13.

i *Eph. 3. 27.*

Ex hac consideratione præcipuè concipiam magnū propositum, discedēdi ab omni genere culpæ grauioris, imò & leuioris, & cuiuscūque defectus, imperfectionis, aut etiam odoris eius, quantum mihi possibile erit; memor illius quod dixit Deus populo suo: h *perfectus eris & absq; macula cum Domino Deo tuo*: & studebo, etiam in terra imitari puritatē, quæ est in cœlo, vbi i *Ecclesia* (vt ait Apost.) *est gloriosa, non habens maculam aut rugam, aut aliquid huiusmodi*: quod, pro meo modo, prætare etiam possum in hac vita; si adhibeam studium ac diligentiam, vt etiam leuiora deuitē: & si quando, vtpote imbecillis, lapsus fuero, vt statim me ab eis purgem; vt saltem aliqua hora & parte diei, possit dicere Deus anima meæ; k *rot a pulchra es amica mea, & macula non est in te*. Ac denique firmiter statuam, non gloriari in hac vita de honoribus aut generalogijs, dignitatibus, ingenio, eruditione alijue talentis; sed præcipuè de virtute & sanctitate; memor quod Deus Dominus noster deus potius gloriari voluerit, quā de reliquis suis attributis erga nos. Nam, cū non esset nomen proprium, quo tertia persona S. S. Trinitatis appel-

k *Can. 4. 7.*

appellaretur, ei tanquam proprium attribuit
nomen *bonitatis & sanctitatis*: non enim ap-
pellavit spiritum aeternum, aut immensum;
sed spiritum S. & spiritum bonum. Et eodem
nomine vult ipse Deus ab hominibus appella-
ri, sicut à Seraphinis. O diuine spiritus, qui
nomen SANCTI tibi vt proprium assumpsisti,
quia plurimum de sanctitate gloriaris; conce-
de & mihi de eadem, prę rebus omnibus crea-
tis gloriari; procurado eam mihi, tanquã pro-
pria sollicitè applicare, vt cõstãter ac firmiter
sim sanctus in tuo conspectu, in æternũ. Amen.

MEDITATIO VII.

DE SVMMA PROPENSIO-
ne bonitatis Dei ad communican-
dum se omnibus, præcipuè verò ho-
minibus; ac de ratione se com-
municandi per innume-
ra beneficia.

HÆC Meditatio erit fundamē-
tum omnium diuinorum bene-
ficiorum, qua ab infinita Dei
bonitate, tanquam à fonte pro-
cedunt: qui Deus in sua quidē
eternitate necessario commu-
nicat totā suā diuinitatē per cognitionē Filio;
& Spiritui S per amorē; postea verò extra se, nõ
necessario sed liberè se cõmunicat omnib. modis
possibilibus, vt in subiectis punctis constabit.